

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984728352/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

løber gennem een mands hænder, og som skummer af sedler og bølger af pengerruller. Han kom til at elske omsætning, der er selve livets princip. Han vilde ha sin egen forretning, og han vilde ha penge, for at han straks kunde begynde stort, for det at hutle sig frem som detailhandler, det var ikke hans lyst. Men han var fattig, han måtte gifte sig penge til, og han gjorde det. Nu var han hverken morsom eller beleven, men der var alligevel en arving, en stor, blød pige med runde øjne og smættet smil, der hade læst så meget litteratur, at hun vidste, at den sande, poetiske mandighed oftest skjuler sig under et uslebent ydre: hun vilde gjerne ha ham, og hende tog han så. Tyve tusende kroner.

Så kom forlovelsestiden.

Nej, det hade Laursen sgu dog ikke tænkt sig. Selv om man kom til håndværkerbal og trykkede et pigebarn en smule på et lilladeligt sted (hvad Laursen dog ikke var nogen virtuos i), eller hørte på hendes pigesnak, så kunde man dog umulig forestille sig, hvor meget pjat sådan et væsen bestod af. For det var dog kolossalt. Laursen var ikke noget morsomt menneske, han hade ingen sans for pudsigt vrøvl og vrængede ad det, når han hørte det af sine kammerater. Men dette her var dog værre, alt det vallepjat, han nu oplevede, nu, da han gik med alvorlige planer på grundlag af den formue, han snart skulde eje. En dag hade hun religiøse skrøpler, hun forstod ikke nadverens sakrament og udviklede nærmere, hvordan hun ikke forstod det; han spurte, om hun var tosset. Det blev den første scene, og den var våd. Senere kom der andre spørgsmål og tvivlsmaal angående livet selv, sådan i een stor, rund mundfuld, og Laursen, der aldrig hade læst rare, gamle bøger om unge piger, anede ikke, at der kan bo så meget vævelse i sådan en. En anden dag var han ikke til at få et ord af, fordi ideen til en stor tømmerhandel med savskæreri var opstået hos ham,

og da hun syntes, hun skulde more ham, fordi han kedede sig, spurgte hun, om han vidste, hvornår været er poetisk og hvornår matematisk. Mens han endnu stejlede tavs over dette spørgsmål, forklarede hun ham glad hvornår, men da blev han komplet rasende. Om hun ikke vilde rejse ad helvede til med det; om hun troede, han var en gammel kælling. Fanden med hendes bærme-sludder! Derefter kom det til en større højtidelighed, som han rendte fra; han gik hjem og indså, hvad det betød, at han tog hende for pengenes skyld. Han hade aldrig været forelsket, men nu kom han i tanker om, at dette her meget vrøvl om kærlighed måske alligevel hade noget at sige; at hun var ham imod, det tvivlede han ikke længere om. Før var en kone noget aldeles simpelt: hun fik børn, passede dem og ham og huset; men nu gik han i seng med tanken henvendt på det begreb kærlighed, som man altid aner noget om, selv om man ingen bøger har læst. Næste morgen ringeagtede han sine grublerier og tænkte på tømmerspladsen. Hans chef hade en, men uden savskæreri, hvad skulde det blive til? Nej, Laursens tømmersplads!

Om aftenen kom hun hen til ham, blød, våd og højtidelig. Han gik sin hoveritur, det var vel bedst. Men så begyndte hun min salighed igen på en anden måde:

»Når du nu skriver et brev efter nogen varer, hvordan så? Er det altid til udlandet, efter vin og kaffe og sådan noget, det må da være billigere. Har de dér folk til at oversætte fra dansk, for du kan jo ikke sprog. Ta og forklar mig det, for jeg vil gerne sætte mig ind i forretningen, så kan vi snakke om det, når vi blir gift.«

»Det skal jeg sgu nok passe.«

»Du vil da nok sige mig det, for at jeg kan dele alle dine interesser. Hvad er det, I kalder faktura? Det er måske noget, som kun manufakturhandlerne bruger.«

»Å, du er lossen. Herregud, bare du vil passe dine sager, så skal jeg nok passe mine.«